

4. szám
2010. július

Száz éves a magyar cserkészzet – egy világot átfogó mozgalom

Az idén nyáron is, mint minden évben, cserkészparkunk megint meg elevenedik, amikor majd kiscserkészek, nagycserkészek és vezetők megérkeznek Kastlba, az oberpfälzi dombok közé közös táborozásra. Idei táborunk mindannyiunk számára különlegesnek és egyedülállónak ígérkezik: jubileumi nagytábor szervezünk magyar cserkészzetünk 100 éves fennállásának emlékére.

Magyarországon 1910-ben alakultak meg az első cserkészcsapatok. Az elkövetkező években virágozni kezdett a magyar cserkészmunka. Kimagasló események voltak ezekben az években az 1913-as vági tütajút, az 1933-as cserkész-világtalálkozó (dzsembori) és 1939-ben leánycserkészek világtalálkozója. A második világháború után Magyarországon megtiltották a cserkészmozgalmat. Sok cserkészvezető Nyugatra menekült. A magyar cserkészmunka mégsem szűnt meg, hanem tovább élt külföldön a menekülttáborokban, ahol újonnan indultak az első cserkészcsapatok. Így terjedt el a külföldi magyar cserkészlet Nyugat-Európában, az USA-ban, Kanadában, Dél-Amerikában és Ausztráliában is. Ma a Külföldi Magyar Cserkészszövetséghez kb. 3500-4000 cserkész tartozik. Hetven csapatunk négy földrész 12 országában működik. Európai kerületünkben 5 országban 15 cserkészcsapatunk 500 cserkészt fog össze.

Mi teszi érdekessé a cserkészzetet, hogy ma is, 100 év után, ennyi fiatal lelkesedik érte?

A természet megismerése és megsze rettetése, izgalmas és kihívó túrák, vidám tábortüzek, népdalok és néptáncok tanulása, fellépések ünnepségeken, a magyar történelem, földrajz és irodalom játékos megismerése, életre szóló barátságok kialakulása teszik vonzóvá a cserkészzetet. De a legfontosabb ok a sok szép élmény mellett a cserkészlet szellemében rejlik. Cserkészzetünk egyik célja, hogy fiatalok vezessenek fiatalokat. Így a fiatal cserkészvezetők megtanulnak felelősséget vállalni másokért, példaképnek lenni a rájuk bízott gyerekeknek. A kis- és nagycserkészek pedig őrükben egykorúakkal együtt megélik, hogy mit jelent egymásnak segíteni, összetartani és egymásnak örömet szerezni. Gróf Teleki Pál, az első magyar főcserkész, így fogalmazta meg a vezetés lényegét: „A vezetés elsősorban példa.”

Cserkészvezetőink ebben a szellemben vezetik csapatukat, rajukat vagy őrüket, és olyan cserkészprogramokkal várják a gyerekeket, amelyeknek a találékonyság, talpraesettség, vidámság, okosság, ügyesség, jószívűség és a természet-, haza- és istenszeretet a fontos alapja.

Jubileumi nagytáborunkat Kastlban, Hárshegy Cserkészparkunkban tartjuk augusztus első hetében. Vendégeket nagy szeretettel várunk a vendégnapokon 2010. augusztus 6-8-ig. További tájékoztatás a Külföldi Magyar Cserkészszövetség Európai kerületének honlapján található: www.cserkesz.de.

dr. Németh Julia, cst.

A majnafrankfurti csodát ünnepeltük 1972 – 2010.

A szórvány magyarnak a megmaradás a legnagyobb kihívása. Mennyi nagy egyesület és közösség szűnt meg, s ma már csak az idősebbek emlékeznek arra, hogy valaha számottevő részei voltak a németországi magyar életnek. Ezért is kiemelkedő volt csapatunk alapításának harmincnyolc esztendő évfordulója. Mert nemcsak, hogy élünk és virulunk, de 38 esztendő alatt több mint 450 magyar gyermek neveléséhez nyújtottunk segítséget áldozatos szüleiknek. És mennyi örömet adott a cserkészélet nekünk cserkészeknek. Az első wingsbachi táborok egyre növekvő népszerűsége, az első csapatotthon „megszerzése”, első őrvezetőink, segédtsíztjeink és tsíztjeink sikeres kiképzése volt az alap, amelyre azóta is építhetünk. Most már azok hozzák gyermekeiket a csapatba, akik annak idején 5-6 évesen jöttek a foglalkozásokra. Micsoda elszántság volt szüleikben, akik szívüket-lelküket kitétték a csapatért. S jó tudni azt is, hogy az akkori cserkészközösség lett a mai Egyházközségünk kiindulópontja, magja. S munkánk eredményes volt. Volt csapattagjaink közül mindenki derekasan megállja a helyét a nagybetűvel írandó ÉLETBEN. Egy sem züllött le közülük és mind megmaradt jó magyarnak. Valósággá vált jelszavunk: emberebb ember és magyarabb magyar!

S mit tesznek cserkészeink a magyar közösségért? Segédtsíztünk volt Egyházközségünk elnöke, segédtsíztünk vezeti a Rezeda tánccház-csoportot, segédtsíztjeink indították az újszerű népzenei „Varázskört”, cserkészünk (ma már cserkésztiszt) vezeti a heidelbergi csapatot, segédtsíztünk ma egy kultúregyesület elnöknője, és fiatal tsíztünk ma a Németországi Magyar Szervezetek Szövetségének elnöke. Külön kiemeljük nagyszerű „fiatal öregjeinket”, akik tettekkel bizonyítanak újra és újra.

S emlékünnepegyünk méltó volt múltunkhoz. Sokan eljöttek – még repülővel is –, hogy újra közöttünk lehessenek. Hálátelt szívvel köszönjük meg megjelenéseketeket, a szerető ölelést, a ragyogó szemeket. Mai cserkészeink is bemutatatták tudásukat és bizonyították, hogy méltó utódaitok. A Raphael nagyterme régen látott ilyen tömeget, ennyi lelkesedést. Az egész csapatnak ezernyi köszönet a végzett munkáért.

Amit 38 esztendő alatt felépítettünk: magyarságunk védővonalának egyik kis bástyája, ma is áll. S nemcsak múltunk van, de jövőnk is lesz! Ehhez adjon a Jóisten erőt, önbizalmat és kitartást.

id. Klement Kornél, Frankfurt

Csapatinduló (84. sz. Lehel-vezér cserkészcsapat – Dallam: Zöldre van a ...)

Majnafrankfurt városában esett meg az eset:
Lehel vezér itt megtelepedett.
Magyar cserkész kiállta a próbát:
Felemeltük, s lobogtatjuk csapatunk zászlóját.

Ha hív minket Lehel kürtje nagytáborba megyünk.
Vidámságban mindenkin túl teszünk.
Reggelenként madárfüttyre kélünk,
Esteledve az őzekkel nyugovóra térünk.

Erdőn-mezőn, hegyen-völgyön hangzik az énekünk.
Kismadár is irigylő jövedünk.
A rossz idő nem ijeszt meg minket.
Majnafrankfurti cserkészek álljuk a helyünket.

Tábortűzünk tiszta lángja az egekbe felcsap.
Körülötte ül az egész csapat.
A jó útra mindig rátalálunk,
Mert van egy biztos iránytűnk: Krisztus a királyunk.

20 éves a Berli Magyar Egyesület

felszólaltak a nagykövet személyében, rendelkezésre bocsátották a ház technikai felszerelését, és nem utolsósorban finom ételekkel, italokkal tették az estét még szebbé.

Aki ünnepelni kíván, az előtte azért dolgozzon is. A közgyűlés hivatalos részében annak rendje és módja szerint a vezető szervezetek számolót tartottak az elmúlt év tevékenységéről, tájékoztattak az anyagi helyzetről, és rövid kitekintést adtak a jövőbeli tervekre.

Rövid szünet következett, amely alatt a jelenlévők Zsebényi József (NDK-s Magyarok Egyesülete) kedves ajándékát vehették kézbe, ill. szem- és fülügyre: 12 perces DVD-je számos eseményt idézett emlékeztetőbe a Magyar Egyesület első éveiből, kissé egybemosva a Magyar Ház akkori életével, ami nem csoda, hiszen a Ház volt mindig is egyesületünk otthona.

Az ünnepi részt elnökünk nyitotta meg. Üdvözölte számos vendégünket, majd felvázolta egyesületünk sokszínű aktivitásait. Röviden bemutatta azt a két albumot, amit a húsz év jelentős rendezvényeiről Ketel Ilona állított össze. Ezután dr. Peisch Sándor nagykövet és dr. Klement Kornél BUOD-elnök üdvözlő beszédeit hallhattuk, majd Nick Ferenc, a Falvak Kultúrájáért Alapítvány kuratórium elnöke intézett köszöntő szavakat az egyesülethez, és kedves ajándékot is átadott. Végül Hans-Ulrich Moritz tagtársunk nagyszerű PowerPoint prezentációja következett: Az egyesület 20 éves élete (nem kizárólag csak komolyan vehető kedves) képekben.

A prezentáció után a most már hallhatóan korgó gyomrokra tekintettel vacsora következett, az ünnephez méltó formában és tartalommal, zenével, tánccal és énekkel körítve: kitűnő hangulatteremtő volt a DURRbanda és a Befonó néptáncsoport többszöri fellépése, nagyon köszönjük!

Az est néhány pohár bor mellett, kellemes csevegéssel ért véget. Ezúton köszönjük Berlintől, vidékről és Budapestről érkezett vendégeinknek, hogy látogatásukkal megtisztelték az egyesület tagjait!

Hans-Ulrich Moritz, Berlin

Dr. Klement Kornél – BUOD elnök – ünnepi köszöntője

Tisztelt ünneplő közönség, kedves egybegyűltek!

Köszönöm a megtiszteltetést, hogy a Berli Magyar Egyesület 20 éves fennállásának alkalmából ünnepi köszöntőt mondhatok. Németországban felnőtt és élő magyarként – vagyis rövidítve németországi magyarként – mely egyébként tükörfordítása és megfelelője a hasonló helyzetben lévő magyarországi németek fogalmának – néhány gondolatot szeretnék megosztani Önökkel a németországi magyarokról. Arról, hogyan találják meg egymást, miként szervezik meg magyar közösségi életüket és arról, hogyan hajtják végre beilleszkedésüket a német társadalomba, és ezekkel a tulajdonságokkal ellátva, miként valószínűsítik meg a közvetítő híd szerepét a két nép és az érintett országok között. Nem tudjuk pontosan, mennyi is a németországi magyarok létszáma, de becsléseink szerint ez 100.000 és 140.000

személy között mozoghat. Ezt a becslést a csupán nagyságrendileg rendelkezésünkre álló számokra alapozzuk a Kárpát-medencéből történő menekülési és kivándorlási hullámokból kiindulva, melyek az utolsó években, évtizedekben és évszázadokban lezajlottak. Már a középkor óta szinte rendszeresen érkeznek magyar diákok és tanoncok Németországba. Főleg az 1. világháború után számos művész, egyetemi tanár, mérnök, valamint mezőgazdasági és szakmunkás itt fejt ki munkáját. Viszont berendezkedett és önszerveződő magyar népcsoportról csak 1945 óta beszélhetünk.

Megjegyzendő az a tény, hogy az itt élő magyarok csupán 65%-a érkezett magyar útlevelemmel. Mivel a magyarok egyharmada a történelmi Magyar Királyság ún. utódállamaiban él (kb. 3 millió), azon magyarok aránya, akik román, szlovák, szerb, szlovén vagy ukrán állampolgársággal érkeztek Németországba, 35% körül mozog. A következők voltak a jelentősebb bevándorlási hullámok Németországba:

- 1945 után a háború következményeként kb. 30.000 személy.
- Az 1956-os forradalom és szabadságharc után kb. 25.000 személy, mivel Németország akkor azonnal és igen köszönetre méltó módon vállalta és végrehajtotta az összes menekült 10%-ának felvételét.
- 1960 után kb. 25.000 magyar vendégmunkás az akkori Jugoszláviából.
- Az 1968-as „prágai tavasz” után kb. 5.000 magyar nemzetiségű személy Szlovákiából.
- 1975 után kb. 30.000 magyar nemzetiségű személy Erdélyből román állampolgárként.
- 1989-ig kb. 15.000 további menekült Magyarországról.
- Külön fejezet a „valamikor NDK”: Vendégmunkások és bevándorlók Magyarországról (pl. házasság folyamán) kb. 15.000 személy.
- 1990 óta kb. 30.000 csak ideiglenesen itt tartózkodó szakmunkás Magyarországról megbízási szerződéssel.
- Magyarország EU-csatlakozása után tovább emelkedett az itt élő magyar nemzetiségű személyek száma elsősorban itt tanuló egyetemisták és fiatal családok által, miközben egyúttal beindult egy nem elhanyagolható visszavándorlási folyamat is Németországból Magyarországra.

De miért is becslés csupán a 100.000 és 140.000 közötti létszám a németországi magyarokat illetően? Nos, ennek az az oka, hogy a németországi intézmények nem rendelkeznek idevágó hivatalos statisztikákkal. Az önkormányzatok csupán a lakók jelenlegi állampolgárságát rögzítik, nem pedig a korábbi állampolgárságaikat. Számunkra e téren nemrégült könnyítést jelent, hogy Németország a német állampolgárság mellett most már megengedi további EU-s állampolgárságok birtoklását is (így pl. a magyart vagy román).

Számunkra – mint németországi magyarok – az lenne a legjobb, ha jegyeznék anyanyelvünket, ill. azt a nyelvet vagy azokat a nyelveket, melyeket a mindennapi életben a német mellett még rendszeresen használunk. De a nyelvhasználatot még a népszámlálás alkalmával sem kérdezik. Itt meg szeretném jegyezni, hogy vannak olyan országok, amelyek ez ügyben részletesebben és számunkra megfelelően járnak el, így pl. az Amerikai Egyesült Államok, Ausztria és Svédország.

Ilyen statisztikai adatoknak mi is örülnénk Németországban. Ezért javasoljuk a német törvényhozónak – nemcsak miattunk, németországi magyarok miatt – hasonló felmérések bevezetését. Addig is a következő csupán nagyságrendi becslési szabályt használjuk: A németországi magyarok száma körülbelül a négyeszerese a Németországban bejelentett magyar állampolgárok számának.

De ezek a statisztikai számok ne vonják el figyelmünket az abszolút szórványban élő németországi magyarok egyéni sorsától. Különösen Magyarországon gyakran felteszik nekünk azt a kérdést: Ki a magyar, kit tekinthetünk és tekintünk magyarnak? Nos, számunkra a válasz erre a kérdésre igen egyszerű: Az a külföldi – így pl. németországi – magyar, aki külföldön is ápolja magyar kultúráját és igyekszik azzal a többségi lakosságot is megismertetni, már amennyire ez lehetséges. Ez a definíció egyúttal meg is mutatja az egyszerű statisztikai lehetőségek korlátait, hiszen az ilyen életfelfogásokat és életkörülményeket nem lehet néhány kérdésben pontosan megfogalmazni és kiértékelni.

Ezzel elérkeztünk ahhoz a kérdéshez, hogyan ápolhatja valaki a magyar kultúráját külföldön, így pl. Berlinben?

Ez elsősorban egyéni, személyes döntés, ami azzal kezdődik, hogy otthon a családban – a körülményeknek megfelelően – magyarul beszélünk, különösképpen gyerekeinkkel. Magyar újságokat és könyveket is olvasunk, esetleg magyar rádió- és TV-adásokat hallgatunk, ill. nézünk és természetesen ápoljuk kapcsolatainkat a Kárpát-medencében élő rokonokkal és barátokkal.

Egy további fontos elemét a magyar kultúra ápolásában Németországban és az ehhez kapcsolódó híd szerep vállalásában azok az egye-

sületek alkotják, amelyek lehetővé teszik az emberek számára, hogy közösségekben megéljék, ill. közvetítsék a német kultúrától mégiscsak valamelyest eltérő magyar kultúrát. Ezért az érintett németországi magyarok az egész országban magyar kultúregyesületeket, egyházközsegeket, ifjúsági és gyermekcsoportokat hoztak létre, melyek önkéntes és fizetés nélküli alapon részben már több évtizede működnek és végzik munkájukat. Így pl. a Berlin Magyar Egyesület is, melynek 20 éves fennállását ünnepeljük a mai napon.

De engedjék meg, hogy először néhány más egyesületet, ill. közösséget említsek létezésük időtartamának sorrendjében:

Legelsőnek az 1846. június 15-én alapított, a 2. világháború után újjáalapított és Berliini Magyar Kolóniának átnevezett egyesületet kell említenem. Ez az egyesület ezzel a megszakitással tehát 164 éves és ilyenformán csúcstartó a németországi magyar egyesületek életkorát illetően. Ezt az egyesületet 29 magyar iparos alapította azzal a szándékkal, hogy Berlinben lehetőséget teremtsen a kölcsönös segítségnyújtásra és közös találkozásokra gondolatcsere és hagyományörzés céljából.

Másodikként a Hamburgi Magyarok Egyesületét említem, amelyet 1907-ben alapítottak és így tehát ma 103 éves. Az első tagok eredetileg Amerikába kivándorolni szándékozó magyarok voltak, akik végül is a legkülönbözőbb okokból kifolyólag mégsem utaztak tovább vagy egy bizonyos idő után egyszerűen már nem is akartak. Tudomásom szerint ez a két még ma is létező egyesület az egyedüli, melyet még a 2. világháború előtt alapítottak.

A 2. világháború és különösképpen a lever 1956-os forradalom utáni nagy menekültáradatok és a 20. század migrációs hullámai következtében számos egyesület alakult, melyek nagy részben mind a mai napig folyamatosan megújuló formában és felállásban működnek.

Következőnek a Külföldi Magyar Cserkészszövetséget említeném, melyet 1945-ben a Bajorországi Pockingban alapítottak és most is világszerte jelen van. Jelenleg Németországban 7 csapata működik, mégpedig a következő városokban: München, Stuttgart, Köln, Frankfurt, Heidelberg, Mainz és Berlin, melyeket természetesen részben csak később hoztak létre. Ezzel a Külföldi Magyar Cserkészszövetség 55 éves múltra tekinthet vissza és így a legidősebb folyamatosan működő szervezet, mely a külföldön felnövő magyar gyerekekkel és fiatalokkal foglalkozik. Ki kell hangsúlyoznunk, hogy az ökumenikus alapokon működő Külföldi Magyar Cserkészszövetség 1989 után nagyban hozzájárult ahhoz, hogy a cserkészmozgalom a kommunizmus bukása után az egész Kárpát-medencében újjáéledhessen. Így ma is létezik az úgy nevezett Magyar Cserkészforum, mely a magyarországi, szlovákiai, romániai, vajdasági, kárpátaljai és a mi, külföldi magyar cserkészszövetségünk csúcsszervezeteként működik. Megjegyzem, hogy a Külföldi Magyar Cserkészszövetségnek van egy csodálatosan szép Hárshegy nevezetű cserkészparkja Burg Kastl-ban, Nürnberg közelében, mely természetesen mások által is használható, és ahol a korábbi híres Kastl-i Magyar Gimnázium várépülete is megtekinthető.

Ezek után még meg kell említenünk a katolikus és protestáns magyar egyházközsegeket és gyülekezeteket, melyek összesen Németország 84 városában működnek.

Az idén januárban a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület 40 éves fennállását ünnepelte.

Említeni szeretném a tánc- és népművészettel foglalkozó csoportokat a következő városokban: München, Stuttgart, Frankfurt és Hagen. Az utóbbi, a Vadrózsa együttes, az idén ünnepli 30 éves fennállását, de a többi is hasonló múltra tekinthet vissza.

Kiemelendő még a sok újonnan alapított hétvégi magyar iskola. Szövetségünk – a BUOD – tavalyelőtt felmérést végzett és ennek során 25 ilyen csoportot számolt – így Berlinben is –, ahol a gyermekeket heti 2-3 órában tanítják és fejlesztik magyar nyelvben és kultúrában.

Említeni szeretném még a sok Német-Magyar Társaságot is, melyek tevékenységük súlypontját tudatosan a magyar kultúra közvetítésére és a népek közötti megértésre helyezik. Ez a szempont a többi egyesületnél is természetesen jelen van, de nem ilyen hangsúlyosan.

Meg kell még említenünk azt a számos testvérvárosi kapcsolatot németországi és magyarországi, ill. kárpát-medencei önkormányzat között, melyek szintén nagyban hozzájárulnak a kölcsönös megismeréshez és megértéshez.

Tisztelt hölgyeim és uraim, látják, hogy a Berliini Magyar Egyesület tökéletesen beilleszkedik a németországi magyar egyesületek sorába, és 20 éves ifjú kora ellenére mindenesetre már most a németországi magyar élet megbízható pillérei közé tartozik, amit Hetey László elnöknek és minden jelenlegi és korábbi elnökségi tagnak, egyesületi tagnak és segítőnek meg szeretnék megköszönni.

Külön kihangsúlyozandó, hogy Önök elejétől fogva biztosítanak az országos szövetségünk – a BUOD – számára egy elnökségi tagot, sőt gyakran az elnökhelyettest, jelenleg immár 5 éve Urban Mária személyében, aki többek között vállalja az összekötő szerepet a Magyar Nagykövetség felé. Ezt külön köszönjük Önöknek!

A Berliini Fal leomlása után Önök rögtön megragadták az alkalmat, hogy az elején még a Kelet-Berlinben élő magyarok számára egy találkozási lehetőséget szervezzenek, ami addig – ma már szinte hihetetlen módon – nem volt lehetséges, annak dacára, hogy a korábbi NDK és a korábbi Magyar Népköztársaság szocialista testvérállamként tekintettek egymásra.

Mindnyájan tudjuk, hogy 20 év egy szabadidőben és anyagi támogatás nélkül vezetett egyesület számára hosszú idő, főleg ha figyelembe vesszük, hogy utánpótlási gondok a szórványközösségek számára még nagyobb kihívást jelentenek, mint az itteni német egyesületeknek. Országos szövetségünk – a BUOD – számára mindenesetre nagy öröm és megtiszteltetés, hogy tagegyesületként sorainkban tudhatjuk Önöket.

Végezetül engedjenek meg néhány gondolatot országos szövetségünkéről, melyet 1993-ban a vasfüggöny leomlása után alapítottak. A szerencsére megváltozott világpolitikai helyzetből adódóan egy megváltozott önazonosságból indultunk ki a németországi magyarokat illetően. Tudatosan már nem a politikai emigráns paradigmája alapján definiáltuk önmagunkat, hanem a Németországban élő magyar paradigmája alapján. Mert 1989 után megváltoztak a célok és feladatok, melyeket a magyar egyesületek önmaguk elé tűztek és amelyek megvalósítására törekedtek, még akkor is, ha ezek a változások nem mentek végbe máról holnapra.

Kiváltképpen sem Magyarországon sem Németországban nem folytatunk pártpolitikai munkát, és nem avatkozunk napi politikai kérdésekbe sem, kivéve abban az esetben, ha az a németországi magyarokat vagy az egész magyar nemzetet érinti.

Így támogatjuk pl. erőteljes felvilágosító munkával a kárpát-medencei magyarok autonómia törekvéseit, melyek a magyar nemzet számára stratégiai szempontból igen fontosak. A szubszidiaritás, kulturális önrendelkezés és az autochton, azaz az őslakosság védelme kérdéskörében egyébként is nagy kihívást látunk az Európai Unió és az Európai Parlament számára, mely messze túlmutat a magyar kérdésen.

Ezeket a munkákat további 12 nyugat-európai országos szervezettel együtt végezzük az ún. Nyugati-Európai Országos Szervezetek Szövetsége (NYEOMSZSZ) keretén belül. Központilag szövetségünk egyébként a tagszervezetek érdekképviselőjeként lép fel úgy Magyarországon mint Németországban, pl. jogi kérdésekben vagy anyagi támogatás lehetőségeinek felkutatásában. Természetesen szolgáltatóként és információs-platformként is működünk, pl. művészek és kulturális rendezvények közvetítésében.

Pillanatnyilag legfontosabb projektünk a németországi magyar kerettanterv kidolgozása a németországi magyar hétvégi iskolák számára, melyet heti 2-3 óras tanításra alapozunk. Ezt a kerettantervet először a magyar Oktatásügyi Minisztériummal, majd a német tartományi oktatásügyi konferenciával szeretnénk akkreditáltatni. Ezzel kívánjuk beemelni a hétvégi iskolák magyar oktatását a szabályos német oktatásba, úgy hogy a diákok megfelelő magyar jegyét ne csak a bizonyítványba tüntessék majd fel, hanem azt egyenértékűnek tekintsék az egyéb, a bizonyítványban szereplő osztályzatokkal. Ez a diákok továbbtanulása esetén Németországban vagy Magyarországon további előnyökkel jár. Elképzeléseink szerint a kerettanterv ez év közepéig elkészül, majd még egy év alatt az akkreditálás folyamatát is elvégezzük, úgy hogy a hétvégi magyar iskolák a kerettantervet a 2011/12-es tanévtől már használhatják. Meggyőződésünk szerint ezzel tovább erősítjük a magyar gyerekek és családjaik érdeklődését és elszántságát nemcsak a magyar kultúra elsajátításában, de a közös német-magyar kompetenciák erősítésében is, melyből nemcsak a majd később Magyarországra hazatérő gyerekek húznak nagy hasznot, hanem a tartósan itt maradó és élő gyerekek is.

Remélem, hogy Önök a Berliini Magyar Egyesület keretén belül is élnek majd ezzel a lehetőséggel. Esetleg így az Önök számára is felnőnek majd olyan tehetséges és lelkes fiatalok, akik az egyesület és a közösség létét a további évtizedekben is érdekes és izgalmas programokkal tudják biztosítani. Hiszen mindnyájan tudjuk, hogy a gyerekek jelentik a jövőt és egyúttal minden közösség legbecsebb értékét.

Befejezésül még egyszer megköszönöm a Berliini Magyar Egyesület minden önkéntes munkatársának, tagjának és támogatójának eddigi nagyszerű munkáját! Egyúttal kívánok erőt és egészséget az elkövetkező évtizedekhez!

40 éves a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület

Nürnberg magyar kapcsolatai évszázados múltra tekintenek vissza. A magyar egyesületi, kulturális élet az 1800-as évek végéig nyomon követhető. Több hosszabb-rövidebb életű egyesületről vannak adataink. Jelenleg Nürnbergben működik a Magyar Katolikus Misszió, a Magyar Református Gyülekezet és 1969 óta a Magyar Kultúregyesület.

Ez év január 30-án ünnepelte a Kultúregyesület 40. évfordulóját. Az egyesület alelnöke, Sighisorean Valentin kb. 250 magyar és német vendéget üdvözölhetett a jubileum alkalmával. A sikeres rendezvény rangját emelte, hogy a Berlini Magyar Nagykövetségtől Drophkai Erzsébet főkonzul, a Müncheni Magyar Főkonzultustól Chiovini Rita konzul és a Németországi Magyar Szervezetek Szövetségétől (BUOD) dr. Klement Kornél elnök, valamint Baczur Magdolna elnökségi tag voltak jelen.

A több mint 2 órás műsorral, kb. 35 szereplővel az egyesület a kulturális tevékenységét az összmagyarország érdekében akarta tudatosítani és környezetünknek a magyar értékeket bemutatni. Tekintettel a nagyszámú németnyelvű vendégre, a magyar vonatkozású zenére fektették a hangsúlyt és a beszédek is elsősorban németül hangzottak el.

Rozmán Lajos elnök röviden ismertette az egyesület kulturális rendezvényekben gazdag életét. Dr. Klement Kornél (nürnbergi születésű) ünnepi beszédében kihangsúlyozta a németországi magyarság jelentőségét és a BUOD fontos szerepét.

2009 márciusában az egyesület elindította a Táncházat, hogy a fiatalabb generációnak kulturális lehetőségeket nyújtson. E Táncház gyümölcse a ma már sikeres tánc csoport..

Rozmán Lajos, elnök, Nürnberg

Gratulálunk!!! A Nürnbergi Magyar Kultúregyesület kezdeményezésére és a Magyar Köztársaság müncheni főkonzulátusának támogatásával a szervezet elnöke, Rozmán Lajos a magyar kulturális kormányzat magas kitüntetését vehette át a jubileumi ünnepségen, amelyet Chiovini Rita adott át. Rozmán Lajost a magyar kultúra értékeinek külföldi megismertetésében és terjesztésében, valamint a magyar és a német nemzet művelődési kapcsolatainak gazdagításában szerzett elévülhetetlen érdemeiért a Pro Cultura Hungarica díjjal tüntették ki.

Gyula város polgármesteri köszöntője a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület alapításának 40. évfordulója alkalmából

Gyula és Nürnberg városa 1928, Dürer halálának 400. évfordulója óta tart kapcsolatot egymással Albrecht Dürer emlékezete alkalmából. Dr. Hermann Lupa egykori nürnbergi főpolgármester jóvoltából Gyula városába ekkor nürnbergi delegáció érkezett az ünnepi eseményekre, amelyet viszontlásul egy évvel később Nürnbergi Magyar Hét követett, majd a Nürnbergi Hét.

A két város közötti kapcsolat 1971-ben, Dürer születésének 500. évfordulója alkalmából nyert új lendületet, amelyet 1991-től további közös cserelátogatások és csereprogramok követtek.

A következő ünnepi alkalom 2008-ban valósult meg, Dürer halálának 480. évfordulója alkalmából a Nürnbergi Kultúregyesület segítségével. Közel 200 oldalas közös kiadvány készült „A nyitott ajtók és Dürer – Dürer und die offenen Türen” címmel a két város művészeinek és kutatóinak közreműködésével, amely Nürnbergben és Gyulán is ünnepélyes keretek közötti delegációcserével került bemutatásra.

Gyulán 2008-ban újjáalakult a Dürer Társaság, Dürer tiszteletére a Civil Szervezetek Szövetsége emlékfát és emléktáblát avatott, ex libris pályázatot írt ki, melynek ünnepi eredményhirdetéséhez és a díjak átadásához a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület is számos ajándéktárggyal hozzájárult. Az egyesület és elnöke Rozmán Lajos számos adománnyal és több alkalommal tisztelte meg Gyula városának német nemzetiségű intézményeit (óvoda, iskola, könyvtár), számos alkalommal segítette a Dürer évfordulóra készült közös kiadvány népszerűsítését.

Tiszteletre méltó az egyesület közel fél évszázados működésében, hogy a Nürnbergben és környékén élő magyarságot mindenkor segítette kulturális identitásuk megőrzésében és ápolásában.

Nürnberg és Gyula városát örök időre összeköti Albrecht Dürer, családi címerében a nyitott ajtóval.

Kíváncsi, a Nürnbergi Magyar Kultúregyesület nemes hagyományait sikeresen folytassa, valamennyiünk érdekében.

dr. Perjési Klára, Gyula város polgármestere, országgyűlési képviselő

Emlékezés a hannoveri EXPO 2000-re – avagy egy kocka története

Tíz év telt el a hannoveri világkiállítás, az EXPO 2000 megrendezése óta. Ezen soraimmal emlékezni hívom nem csak azokat, akiknek alkalma volt személyesen meglátogatni a magyar pavilont, hanem azokat is akik csak a híradásokból ismerhették meg.

A világkiállítás a Hannover Messe több mint 100 hektáros területen került megrendezésre, amelyhez még egy 70 hektáros területet csatoltak, amelyen lehetőséget adtak az azt igénylő országoknak, hogy saját építésű pavilonnal mutakozzanak be. A résztvevő 180 ország közül 60 élt ezzel a lehetőséggel, köztük Magyarország is.

A magyar pavilon már az első naptól, szépségével, minőségével elnyerte a szakemberek és a látogatók tetszését. Ezt igazolja az is, hogy benne volt abban a kiválasztott tíz pavilonban, amelyeket közvéleménykutatási versenybe neveztek annak érdekében, hogy kiválasszák a világkiállítás szimbólumpavilonját.

A pavilon tervezője azt nyilatkozta, hogy ez nem is pavilon, hanem maga az üzenet. Üzenetküldés a világ felé, amely egy ezeréves múltat, történelmi, kulturális múltat képes Európa irányába közvetíteni.

A pavilon majdnem 20 méter magas, 280 tonna acélt építettek be, és ezt a szerkezetet 4000 m² vörösfenyővel burkolták. A forma meghatározása már nehezebb volt és ez tette a látogató számára szellemi, vizuális élménnyé a látogatást. A formája szabad értelmezésre adott lehetőséget: lehetett hajónak, két ég felé nyújtott nyitott tenyernek, nyíló virágnak, nyitott kapunak látni kelet-nyugat irányban.

A pavilon két szárnyában kiállítás volt berendezve. Az egyik oldalon a történelmi emlékek, a másikon pedig híres magyar tudósok, művészek voltak bemutatva.

A pavilon akárc kockákkal kirakott padozata, amelyet a két szárny zárt közre, a kulturális rendezvények színteréül szolgált. Itt léptek fel a magyarországi, erdélyi, délvidéki, felvidéki, kárpátaljai magyar csoportok és művészek.

Nekünk, itt élő magyaroknak sok felejthetetlen élményben volt részsünk a 2000. október 31-ig tartó hat hónapos kiállítás alatt.

Számomra természetes volt az, hogy 2000 után elvittem látogatóinkat a magyar pavilonhoz, mint zarándokhelyre. Még így is, mint magányos építmény, mely benyomást hagyott a látogatókban.

Ha alkalmanként abba az irányba volt utunk (a közelben épült IKEA-ban), kerülőt téve meg-meg látogattuk a „pavilonunkat”. Több év távlatában is büszkékké váltunk rá.

Szomorúak lettünk 2008 tavaszán, mikor egy ilyen látogatásunk alkalmával láttuk, hogy bontják a pavilont. Láthattuk, hogy a bontás tervszerűen történt, számozták a lebontott elemeket és csoportosítva, rendszerezve tárolták. Utána tudtuk meg, hogy Abu Dabi-ba szállítják és ott állítják fel.

Szabadságról visszajöve, 2008 szeptemberében erdélyi vendégeinket, a szokásnak megfelelően, elvittem megmutatni, hogy hol állt a magyar pavilon. Furcsa érzést keltett a bekerített üres terület látványa.

több műanyag, ipari használt zsák volt látható, hogy a pavilon vannak bennük. Az zsákokban töltötték ki. Ez meg is látszott rajtuk, tak, szétrepedtek voltak. Talál- tam egy pár épebb darabot, amelyeket a rájuk hajló zsák széle védett meg a pusztulástól. Ezeket a kockákat szellős helyen szárítottam egész télen át. Majd 2009 tavaszán megtisztítottam őket és lakkozással védtem a további állagromlástól.

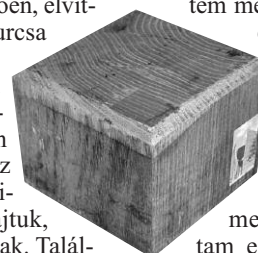
Nyáron Budapesten felkerestem néhány személyt, akiknek a pavilon léteben, működtetésében 2000-ben szerepük volt, és megajándékoztam őket egy-egy kockával, amihez egy ászonozott emléklapot is mellékeltem.

Számukra nagy meglepetés volt. Ószintén örvendek neki ugyan úgy, mint a barátaim, akiknek még ajándékoztam.

Így ez a kocka, mint emléktárgy, egy sikeres magyar szereplés emlékeit jelképezi.

Ha Ön is, kedves olvasó, szeretne egy ilyen emlékkocka tulajdonsága lenni, írja meg a pavilon tervezőjének a nevét és küldje be a szerkesztőségbe (magdolna.baczur@buod.de). A beérkező helyes válaszok között kisorsolunk egy kockát.

Szilágyi Szabolcs, Hannover

Találkozó Sógor Csaba Európa-Parlamenti képviselővel

November 6-án este vendégünk volt a Hannoveri Magyar Egyesületben Sógor Csaba, erdélyi Európa-parlamenti képviselő. Ez év nyarán az egyesület őszi programjának szervezése közben merült fel az ő neve, ugyanis már rég meg szerettünk volna hívni egy olyan politikust magunk közé, aki aktívan részt vett az elmúlt 20 év magyarságpolitikájának az alakulásában és semmi köze nem volt az elmúlt rendszerhez.

Az ötlet azért is volt kivitelezhető, mert Csabával négy évig jártunk együtt 1978 és 1982 között a kolozsvári, mai nevén Báthory István, akkori nevén 3-as Matematika Fizika Líceum, gimnáziumba. Az érettségi után elváltak útjaink, rám várt a kolozsvári Műegyetem, reá pedig a Teológia. Az érettségi találkozókra kívül nem igen tartottuk a kapcsolatot, meghívásunkat mégis nagyon szívesen elfogadta.

Rövid bemutatás után meghívtunk 19.45-kor átvette a szót és valamikor 22.45 körül átadta. Lehet, hogy furcsán hangzik, de az előadás végén egyikünk sem akart mozdulni a helyéről. Mindenkit fantasztikusan lekötött, pedig a közönség nagyon sokrétű volt. Majd minden korosztály képviselve volt, a résztvevők származási helye pedig betöltötte a Kárpát-medence nagy részét.

Az előadás elején meghívtunk elmondta, hogyan került be református lelkésznek az erősen katolikus Csíkból szenátornak a bukaresti parlamentbe. A következő lépés Brüsszel volt, ahol első perctől kezdve nagy energiával vetette bele magát a különböző munkacsoportok feladataiba. Komoly betekintést nyertünk az Európai Parlament (EP) belső életébe. Hogyan harcolnak a képviselők az édekeiknek megfelelő szavazatokért. Ebből is látszik, hogy az EP képviselők munkájának egyik alapvető része a lobbyzás. Sógor kötetlenül és nagyon szellemesen mesélte, hogyan próbálnak a saját oldalukra állítani más országok képviselőit például egy focimeccs utáni sörözésnél. Érdekes betekintést nyertünk a kulisszák mögé, a képviselők mindennapjairól kaptunk tájékoztatást, mindezt nagyon közvetlenül és szívesen.

Megnyugtató volt hallani, hogy a parlamenten belül a képviselők között nincs nagy jelentősége a frakcióknak. A közös nemzeti célokért összeállnak és egy emberként harcolnak. Ilyenek például a szlovák nyelvtörvény vagy a délvidéki magyarverések elleni tiltakozás.

Egyáltalán az EP-en belül nehéz a nemzeti kisebbségek gondjait ismertetni. A görögök, románok, szlovákok mindenféle próbálkozást megakadályoznak, a nyugat-európaiaknak pedig kényelmesebb az egyes országok belügyének tekinteni a kisebbségek problémáinak a megoldását. Egy meglepő tény, hogy az EP ugyanabba a kategóriába sorolja a homoszexuálisakat mint a nemzeti kisebbségeket. Ezen a téren még óriási munka vár a képviselőkre. Nagyon ügyesnek és taktikusnak kell lenniük, ha csak arra gondolok, hogy a hannoveri közönségben is volt olyan vélemény, hogy "hagyjuk már a kisebbségeket, hiszen van annyi más gond is."

Végezetül az előadás stílusára térnék ki. Sógor Csaba nagy erénye, hogy ha akarna sem tudna megsérteni senkit, ő ugyan néppárti képviselő, de lehet valaki liberális vagy szocialista beállítottságú, egyetértett vele. Valószínű, hogy itt válik előnyére a teológusi végzettség, a lelkeszi múlt.

Sógor Csaba sikerére jellemző, hogy az előadás végén az egyik baloldali érzelmű vendég azt mondta neki, hogy ha Csíkból lakna, a következő választásokon rá szavazna.

Szilágyi István, Hannover

Egy csodás hétvége Schäffer Erzsébettel

Nem mindennapi szombat esténk volt november 21-én a Hannoveri Magyar Egyesületben. Gyertyafényben, süteményillatban ott volt velünk Schäffer Erzsébet, Pulitzer-díjas újságíró. De a Pulitzer-díj ez esetben nem is a leglényegesebb. Ami fontos, hogy gyönyörűket mesélt nekünk.

Mesélt, s mi nem akartuk, hogy a meséi véget érjenek. S hogy miről szóltak a történetek? Hétköznapi csodákról, csodás hétköznapokról. Emberi találkozásokról, vágyódásokról, lázadásokról, hitről, bizalomról, reményről, szeretetről. Meg odafigyelésről. Az elhangzottak arra bátorítottak minden jelenlévőt, hogy álljon meg olykor néhány pillanatra ebben a rohanó világban. Álljon meg és gyűjtsön gyertyát. Vagy hallgassa a madarak hangját, hogy rátálálhasson a csend és a békesség. Álljon meg és figyeljen. Figyeljen, ne az érdektelen dolgokra, hanem elsősorban a körülötte élő emberekre – a már ismerősökre és az idegekre is. Figyeljen a természetre is és merjen adni magából másoknak. Merítsen erőt a találkozásokból, a beszélgetésekből és a természet csodájából.

Mintegy hatvan ember csüngött az újságíró szavain. A teremben hol vágni lehetett a csendet, hol mindenki harsány kacagásra fakadt, attól függően, hogy éppen egy drámai vagy egy vidám történet hangzott el. És a gyertyafényben sűrűn-sűrűn megcsillantak a könnyek az arcokon... Schäffer Erzsébet hiteles lényének sugárzása és lélekemelő történeteinek hallgatása közben mindannyian erőt adó, tiszta pillanatokat éltünk meg. S az arcok magukért beszéltek.

Köszönjük neked a gyönyörű embermeséket, Erzsi! A Prima Primissima-díjat, amire idén is jelöltek, szerintünk igazán megérdemelted.

Molnár Edina, Hannover

Németországi magyarként a „Zentralkomitee der deutschen Katholiken” közgyűlésén

Első ízben fordult elő, hogy kint élő magyar katolikusként meghívást nyertünk a „német katolikusok központi bizottságának” (ZdK) közgyűlésére, amely április 16-17-én Münchenben került megrendezésre. E – magyar főleknak kissé furcsán hangzó – szervezeti név mögött a több mint 150 éves múlttal rendelkező laikus német csúcsszervezet rejlik, amelynek az egyházmegyei tanácsok és katolikus intézmények küldöttei mellett még neves katolikus közéleti személyiségek pl. miniszterek vagy parlamenti képviselők is tagjai lehetnek. Nagy szeretettel fogadták körükbe a más anyanyelvű katolikusok kicsiny küldött-ségét, amely földrészenként egy-egy képviselőt küldhetett.

Mivel a lengyel delegátus nem tudott részt venni a gyűlésen, a BUOD-tól, ill. a magyar egyháztól jelölt delegátus volt hivatott képviselni az európai népek németországi katolikusait. A közgyűlés elején név szerint köszöntötték a más anyanyelvű küldötteket, akik a tanácskozás folyamán vendégstátuszt élveztek. A teljes jogú tagságig talán hosszú még az út, t. i. addig, amíg a német katolikusok csúcsszervezetéből valódi németországi katolikus szervezet lesz.

A ZdK saját magát egyfajta laikus katolikus parlamentnek tekinti, és szerepét abban határozza meg, hogy részt vállal az állampolgári vitákban, és így érvényt kíván szerezni a keresztény, katolikus világnézetnek. Ezáltal szeretnék az evangélium tanítását politikai, szociális és gazdasági aprópénzre váltani.

Az ideai közgyűlés a modern katolikus egyháztörténelem legsúlyosabb válsághelyzetét elemezte, és egyöntetűen állást foglalt az áldozatok mellett és az egyház megtisztulását helyezte előtérbe.

Egy másik témában viszont inkább megoszlottak a nézetek: Az Afganisztánban szolgálatot tevő katonák visszahívása, illetve további állomásoztatása körüli vita – bár kitűnően ecsetelte a különböző érvrendszereket és álláspontokat –, de éppen a téma összetettsége miatt nem született ez ügyben egységes véleménynyilvánítás.

A tanácskozás további napirendi pontjai közt az iszlám iskolai hitoktatás és a ZdK feladatának korszerűbb meghatározása szerepelt. Az utóbbi témában és ugyanígy különböző háttérbeszélgetésekben, kitűnő alkalom kínálkozott arra, hogy a más anyanyelvű egyházak széleskörűbb bevonásának előnyei megemlézésre kerüljenek.

dr. Barcsay Ákos, BUOD-delegátus a ZdK-nál

Vidám, zenés színpadi játék Hagenben

Sokfelé ismerik Németországban a nagyváradai Kiss-Stúdió híres, sokoldalú színművészeit, Kiss-Török Ildikót és Varga Vilmost. Hagenben is már többször élvezhettük Erdély egyetlen magyarnyelvű kamaraszínházának nagyszerű, hol szívhez szóló, hol kacagtató zenés, színpadi előadásait.

Idén áprilisban a Magyar vigasság c. vidám műsorukkal indultak németországi vendégszereplő körútra, aminek során először Nürnbergben örvendeztették meg fellépésükkel a közönséget. Észak-Rajna-Vesztfáliában Kölnben, Bielefeldben és a turné központi szervező helyén, Hagenben arattak nagy sikert.

Karinthy Frigyes, Zilahy Lajos, Molnár Ferenc, Karácsony Benő, Wass Albert művei nyomán állt össze a vidám jelenetekből és szanoknból, dalokból álló előadás. Jóllehet, a 20. század magyar íróinak művei a humor és a derű pillanataival ajándékozták meg a nézőket, mégis a színészek remek játéka, éneke ismét megérintette – mint mindig – a közönség szívét, és voltak olyanok is, akik nem csak a kacagástól könnyeztek.

Az előadás után még sokáig együtt maradtak a művészek és a sokfelől idesereglett nézők. Baráti beszélgetés mellett örömmel fogyasztották az asszonyok által készített finomságokat, különösen a külön erre az alkalomra készült remek aranygaluskát.

A sok munka ellenére is minden ilyen rendezvény nagy öröm számunkra, mert a hageni Vadrózsa néptáncsoport fő célja a magyar kultúra ápolása, továbbadása, terjesztése, nemcsak a folklór területén! Így többek között Szilágyi Domokos, Petőfi Sándor, Márai Sándor, Wass Albert vagy Nyíró József műveit is hallhattuk már hol Magyarországról, hol Erdélyből meghívott színészek előadásában.

Sajnos néha hiányzik ehhez az anyagi háttér, ezért ezúton is megköszönjük a Németországi Magyar Szervezetek Szövetsége által nyújtott támogatást, valamint a művészek elhelyezésében, ellátásában, az est sikeres lebonyolításában segítők önzetlen munkáját.

Éppúgy megköszönjük a Kiss-Stúdió színház művészeinek és a világitást, hangosítást végző Piski Norbert műszakisnak is, hogy teljes színházi díszletet, technikát hozza, minden fáradságot vállalva, igazi magyar színházi élményt nyújtottak mindannyiunknak.

Reméljük, hogy a továbbiakban is hasonló színvonalú és sikerű műsorokkal örvendeztethetjük meg a környéken élő szórvány magyarságot.

Münnichné Ákontz Ildikó, Hagen

Jótekonysági pörköltevés a Vajdasági Magyarok Németországi Szövetségénél

Szervezetünk 1991-ben, mint Vajdasági Magyarok Demokratikus Közössége (VDK) alakult meg. A névváltás 1993-ban történt azzal a célkitűzéssel, hogy minden társadalmi és politikai rétegnek eleget téve egy közös szervezetet tudjon létrehozni. Egyesületünk célja a rászoruló délvidéki magyarság humanitárius segítése. A háború alatt főleg gyógyszereket és ruhákat gyűjtöttünk és szállítottunk, melyek az otthoni szervezetek, ismerősök által kerültek szétosztásra a rászorulóknak.

1995 óta szoros együttműködésben állunk a KODDE-val (Kosztolányi Dezső Diákszegélyező Egyesület). Idézet a KODDE honlapjáról: „A szabadkai Kosztolányi Dezső Diákszegélyező Egyesület fő feladata a Szerbiában tanuló szegény sorsú, magyar ajkú, kitűnő és jeles középiskolás tanulók és egyetemi hallgatók pénzbeli támogatása. Egyesületünk igyekszik támogatni a kisebbségi sorban élő magyar diákokat Vajdaság egész területéről, hogy minél nagyobb esélyük legyen a szülőföldön megmaradni, a társadalom életében önazonosságukat megőrizni és ápolni kulturális örökségüket. Az egyesület főként áll minden politikai és vallási csoportosulásnak, kizárólag a fiatalok érdekeit tartja szem előtt. A kérelmek elbírálásánál kizárólag a tanulmányi eredmény és a szociális helyzet a mérvadó.”

Támogatóink évek óta anyagi segítséget nyújtanak egyes fiatalok iskolai képzéséhez, hogy lehetőségük nyíljon arra, hogy szülőföldjükön maradhassanak és magasabb képzettségben részesüljenek. Abban a reményben, hogy iskolai végzettségük után mint segélyezők és a magyarság szellemi kádereként végzik majd munkájukat, mindig több és több támogatót tudtunk az évek folyamán szerezni. A gazdasági helyzet romlásával sajnos ezen a téren is egyre nehezebb a támogatókat megtartani és újakat toborozni.

Szervezetünk egy ötletét valósítottuk meg, mikor a Mikulás-ünnepség alkalmából egy jótekonysági pörköltvacsorára hívtuk meg barátainkat, ismerőseinket, támogatóinkat. Az esős idő és a karácsonyi vásárok ellenére kb. hatvanan jöttünk össze. Az ünnepség igen jó hangulatban telt el. A tiszta bevételt további diák támogatására szánjuk. A rendezvény azzal a jó érzéssel záródott, hogy újra sikerült egy csekély kis összeggel segíteni az otthoniak sorsán.

Ithász Tibor, Schwalbach/Ts

Csodaország Spiel- und Lernklub zur Förderung der ungarischen Sprache und Kultur e.V.

A „Csodaország e.V.” egyesületet nyolc magyar, ill. magyar-német család alapította; 2009. február 9 óta bejegyzett közérdekű egyesületként működünk.

Anyagi és szervezési nehézségeink ellenére célul tűztük ki, hogy gyermekeinknek lehetőséget biztosítsunk a magyar nyelv és kultúra, valamint a magyar hagyományok játékos és lehetőleg korai elsajátítására. Egyesületünk azoknak a szülőknek kínál egy fórumot, akik a többnyelvűségben esélyt látnak, és akik gyermekeik nevelését és fejlesztését ez irányban tudatosan próbálják befolyásolni.

Első lépésként egy heti egy napon – péntekenként 8-tól 16 óráig – működő „gyerekklub”-ot hoztunk létre. A gyerekklub keretei között 13 gyereknek van lehetősége arra, hogy egy szakképzett pedagógus és egy kisegítő felügyelete mellett egész napos magyar óvodai napnak és fejlesztésnek megfelelő programon vehessen részt.

Az óvopedagógiai célok középpontjában a magyar anyanyelv szeretete és annak pontos, az életkori sajátosságokhoz alkalmazkodó változatos használata, valamint a magyar kultúra ápolása áll. Ennek keretében délelőtt és délután is fejlesztő foglalkozások zajlanak, mondókákat, magyar szokásokat, dalokat, játékokat tanulhatnak gyermekeink.

Középtávú terveink között szerepel a frankfurti magyar egyesületekkel való együttműködés, ill. kulturális programok szervezése és megvalósítása.

Schäfer-Benkes Beata, Frankfurt

www.buod.de

2010. június 5-i Trianon-megemlékezés Zebegényben – Dr. Hatvany Csaba ünnepi beszéde –

Tisztelt Megemlékezők!

Kilencven évvel ezelőtt az I. világháború győztesei és a győzelem haszonélvezői egy olyan békediktátumot kényszerítettek ránk, mely nemcsak Magyarország területi felszabdálása miatt, nemcsak három millió magyarnak anyaországától való elszakítása miatt, de a győztesek erkölcsi alapállása miatt is igazságtalan volt és igazságtalan maradt máig.

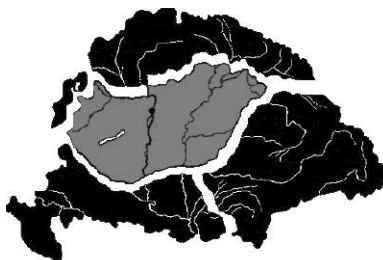
Kilencven éve arra biztatnak minket magyarokat, hogy ne nézzünk hátra, tekintsünk előre. Kilencven éve azt mondják nekünk, hogy ne törődjünk a múlttal, foglalkozunk a jövővel. Kilencven éve azt kéri tőlünk, hogy felejtjük el Trianont!

Azok, akik erre biztatnak minket, akik ezt mondják nekünk, akik ezt kéri tőlünk nem tudják – vagy igenis nagyon jól tudják –, mit követelnek tőlünk. Azt követelik tőlünk, hogy felejtjük el, hogy magyarok vagyunk, mert „magyar az, akinek Trianon fáj” (Illyés Gyula).

Több mint ezeréves történelmünkben minden egyes csapásra, amit ránk mért a sors, elődeink megtalálták a helyes választ. A muhi csata után (1241. április 11.-12.) IV. Béla királyunk reformpolitikájával talpra állította a tatároktól megrendített országot. A mohácsi vész után (1526. augusztus 29.), a török hódoltság alatt a végvári vitézek tudták, hogy portyáikkal előkészítik az ország felszabadítását. A világoi fegyverletétel után (1849. augusztus 13.) a haza felelősei kiegyezésre jutottak az uralkodó házzal és megnyitották a haza előtt a modern fejlődés útját. A trianoni békediktátum után a magyar politika a revíziós törekvéseiben kereste és találta meg az elszakított nemzetrészek égető kérdéseinek megoldását. A második világháború utáni országrombolás alatt, a párizsi igazságtalan békeszerződés után, az 1956-os forradalom és szabadságharc leverése után, a nyugatra kényszerült magyarok tudták, hogy történelmi feladatuk a magyar értékek és a magyar demokrácia megmentése későbbi nemzedékek számára.

A nyugat-európai magyarság, napjainkban a tizennégy országos magyar szervezetet, Finnországtól Németorszáig és Angliától Ausztriáig, magába foglaló Nyugat-Európai Országos Magyar Szervezetek Szövetségébe (NYEOMSZSZ) tömörülve, mindig tudta, hogy amikor otthon már nem lehetett Trianonról beszélni, akkor neki kellett Európá lelkiismerete elé tartani a trianoni tükröt.

Mi annyiszor és annyi helyen beszéltünk a Trianoni Békediktátumról, hogy ma már hazai politikusaink is nyíltan ki merik mondani, hogy Trianon igazságtalan volt. Mi annyiszor és annyi helyen emeltük szavunkat az összmagyar nemzet érdekében, hogy ma már hazai politikusaink is nyíltan mernek beszélni a magyar állampolgárság visszaadásáról azoknak, akiktől erőszakkal elvették. Mi annyiszor és annyi helyen tiltakoztunk az elszakított nemzetrészek hátrányos helyzete ellen, hogy ma már hazai politikusaink is nyíltan ki merik mondani, hogy ami megilleti a déltiroli németet, az megilleti az elcsatolt magyart is.

Kilencven éve kéri tőlünk, hogy felejtjük el Trianont! Mi mindig azt feleltük, hogy nem leszünk öngyilkosok, csak azért mert kilencven évvel ezelőtt meg akartak minket ölni (gróf Apponyi Albert). És ezt addig fogjuk mondani, ameddig a világ nem szolgáltat igazságot nekünk! Isten minket úgy segítse!

Június 5-én a Zebegényben tartott megemlékezésen a NYEOMSZSZ megbízásából dr. Hatvany Béla Csaba mondott egy rövid emlékbeszédet és Dembiszky Tamással, az Ulmi Magyar Kultúregyesület tiszteletbeli elnökével együtt megkoszorúzták a Trianoni Emlékhelyet.

Június 4-én, a Trianoni Békediktátum 90. évfordulóján, a Parlamentben tartott emlékülésen dr. Hatvany Béla Csaba képviselte a Nyugat-Európai Országos Szervezetek Szövetségét.

Juhász Gyula : TRIANON

Nem kell beszélni róla sohasem,
De mindig, mindig gondoljunk reá.

Mert nem lehet feledni, nem, soha,
Amíg magyar lesz és emlékezet,
Jog és igazság, becsület, remény,
Hogy volt nekünk egy országunk e földön,
Melyet magyar erő szerzett vitézül,
S magyar szív és ész tartott meg bizony.
Egy ezer évnek vére, könnye és
Verejtékes munkája adta meg
Szent jussunkat e drága hagyatékhoz.

És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt a kedves Pozsony,
Hol királyokat koronáztak egykor,
S a legnagyobb magyar hirdette hévvel,
Nem volt, de lesz még egyszer Magyarország!

És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt legszebb koszorúja
Európának, a Kárpátok éke,
És mienk volt a legszebb kék szalag,
Az Adriának gyöngyös pártadísze!

És nem lehet feledni, nem, soha,
Hogy a mienk volt Nagybánya, ahol
Ferenczy festett, mestereknek álma
Napfényes műveken föltündökölt,
S egész világra árasztott derűt.

És nem lehet feledni, nem soha,
Hogy Váradon egy Ady énekelt,
És holnapot hirdettek magyarok.

És nem lehet feledni, nem, soha
A bölcsöket és sírokat nekünk,
Magyar bölcsöket, magyar sírokat,

Dicsőség és gyász örök fészkeit.
Mert ki feledné, hogy Verecke útján
Jött e hazába a honfoglaló nép,

És ki feledné, hogy erdélyi síkon
Tűnt a dicsőség nem múlt egébe
Az ifjú és szabad Petőfi Sándor!
Ő egymaga a diadalmas élet,
Út és igazság csillaga nekünk,
Ha őt fogod követni gyászban, árnyban,
Balsorsban és kétségben, ó, magyar,
A pokol kapuin is győzni fogsz,
S a földön föltálad már a mennyet!

S tudnád feledni a szelid Szalontát,
hol Arany Jánost ringatá a dajka?
Mernéd feledni a kincses Kolozsvárt,
Hol Corvin Mátyást ringatá a bölcső,
Bírnád feledni Kassa szent halottját?
S lehet feledni az aradi őskert
Tizenhárom magasztos álmódóját,
Kik mind, mind várnak egy föltámadásra?

Trianon gyászos napján, magyarok,
Testvéreim, ti szerencsétlen, átkos,
Rossz csillagok alatt virrasztva járók,
Ó, nézzetek egymás szemébe nyíltan
S őszintén, s a nagy, nagy sír fölött
Ma fogjatok kezét, s esküdjétek
Némán, csupán a szív veréseivel
S a jövődő hitével egy nagy esküt,
Mely az örök életre kötelez,
A munkát és a küzdelmet hirdeti,
És elvisz a boldog föltámadásra.

Nem kell beszélni róla sohasem?
De mindig, mindig gondoljunk reá!

Rendhagyó életrajz? – A hágeni VADRÓZSA magyar néptáncegyüttes

Hagen – a Ruhrvidék és a Sauerland találkozásánál fekvő ipari város – magyar miséit látogató szülők megéreztek hajdanában, hogy gyermekeiknek a magyar nyelvet, kultúrát, hagyományait legjobban kis gyermekközösségen belül lehet tovább adni.

1978-tól előbb pásztorjátékokat, majd egyéb egyházi ünnepekhez fonódó népi játékokat (pl. újévi köszöntők, Balázsolás, Gergelyjárás) tanultak meg és adtak elő vezetéssel a cseperedő gyerekek.

1982-ben, az anyák napi ünnepségen mutattunk be először egy hosszabb táncjátékot, ez volt a Vadrózsa néptáncgyüttes megszületésének pillanata. Ahogy egyre több rendezvényen felléptünk, műsorunk is egyre sokoldalúbbá vált. A felnőtt csoport 1987-ben alakult arra a felkérésre, hogy a gelsenkircheni Waldstadionban, a pápa által tartott nemzetközi mise előtti műsorban fellépjen.

A fiatalok nagy része Németországban született, az idősebb csoporttagok pedig Magyarországról, vagy Erdély és a Vajdaság magyar lakta területeiről jöttek Hagenbe. Csoportunk jelenleg 16 tagú, az egyetlen ilyen jellegű Észak-Rajna Westfáliában (NRW) és fellépéseink – amelyeket énekes és hangszeres szolistáink színesítenek – Németország több részére, valamint Luxemburgra, Belgiumra is kiterjednek.

Műsorainkban a különféle magyar tájegységek táncait, dalait megfelelő népviseletben mutatjuk be: tiszavidéki, zempléni, szatmári, dunántúli, rábaközi, szilágysági, sóvidéki, mezőségi és kalocsai táncokat, de mellette a Palotást is. A táncok hitelessége érdekében magyarországi néptáncitanárok segítségét is igénybe vesszük. A betanítás és a viseletek elkészítésének (a ruhákat részben magunk varrjuk), beszerzésének költségeit fellépéseinkkel fedezzük.

Városok vagy vállalatok jubileumi ünnepségein, Folklor Fesztiválok, Nemzetközi Találkozásokon valamint egyéb ünnepélyes alkalmakon – pl. EXPO 2000 Hannoverben, Károly-díj átadás 2001 Aachenben (ez utóbbit a TV is közvetítette), EU bemutatkozás 2002 Pappenburchban, 2008-ban a 6 hónapos Magyar Kulturális Fesztivál záróünnepségén Geilenkirchenben, 2004- és 2009-ben Magyarország képviselőjében az NRW központi EU ünnepségén – léptünk fel.

Tudásunk bővítésére a csoporttagok tanfolyamokon, workshopokon vesznek részt (Budapest, Hagen, Köln). Ismereteinket szívesen tovább is adjuk, így magyar és német gyermekeknek (Hagen, Köln, Siegen), továbbá a környékbeli városokban szervezett táncházakban (Bochum, Dortmund, Köln) tanítjuk a magyar táncokat.

Jóllehet munkánk középpontját a néptánc képezi és így budapesti, várdombi, veszprémi, nyírvásvári, iserlohni táncgyüttesek valamint a GÖNCÖL és a TÉKA népzenei együttesek is vendégeink voltak, igyekszünk a kultúra más területeit szintén hozzáférhetővé tenni a környékbeli szórvány magyarság számára.

Irodalmi rendezvényeink során erdélyi (Marosvásárhely, Nagyvárad, Szatmár stb.) és budapesti színművészek műsorai gazdagítottak minket. Jubileumi évünk (2007/8) zárásaként – a mindannyiunk örömeére nagyszerű – Magyar Kulturális Hét (képzőművészet, irodalom, zene, tánc)

megrendezésére nyílt lehetőségünk, neves budapesti és Hagen környéki magyar művészek közreműködésével.

Szórakozási lehetőséget is nyújtunk az évente megrendezésre kerülő Őszi bálunkkal, amelyre még külföldről is visszatérnek a magyarosan mulatni kíváncsi vendégek. Ez ugyan minden tekintetben rengeteg munkával jár, de az összetartozás érzésének öröme (mindegy, hogy honnan jöttél, a lényeg, hogy magyarnak érzed magad) érdekében mindezeket szívesen vállaljuk.

Táncsoportunk célja a magyar hagyományok ápolása és terjesztése, valamint a népek közötti megértés elősegítése. Mindezek elérésére köszönettel veszünk mindenfajta segítséget, támogatást.

Tevékenységünk elismeréseként 2008-ban csoportunk vezetőjeként a Magyar Köztársaság Lovagkeresztje kitüntetésben részesültem. E kitüntetés továbbra is az eddigi célok szolgálatára kötelez bennünket.

www.vadrozsa.de

Münnichné Ákontz Ildikó, Hagen

Könyvbemutató az Ulmi Magyar Kultúregyesületben Debreczeni László: „Egy orvos barangolásai börtönországban”

Május 29-én fenti című könyvét mutatta be egyesületünkben dr. Debreczeni László Pécsről.

Az 1956-os szabadságharcban való vezető szerepe miatt három és fél év börtönre lett ítélve, könyvében ezeket a börtönöket (stációkat) írja le, visszagondolva a pécsi eseményekre.

Röviden idézek a könyv előszavából: „Debreczeni László nem orvos író, hanem író-írogató orvos. Szemlélődő, érdeklődő, szenzitív ember; aki élményeit írásban fejezi ki. Fiatalságának egy életre szóló kataritikus élménye az 1956-os forradalom volt. Mint ötödéves orvos-tanhallgató Pécsen egyike volt az egyetemi ifjúság vezéralakjainak. Átélt az a csodálatos 13 napot 1956 októberében és nemcsak sodródott az eseményekkel, hanem alakította is őket. A következmény három és fél év börtön lett, amit a hadbírószak szabott ki, mellékbüntetésként pedig kizárás az ország összes egyeteméről. Amiből a sors jóvoltából „csak” hat év lett.

Ebben a személyes vallomásban, amelyben élet és halál, tragédia és komédia szövi át ama felejthetetlen 13 nap előzményeit, kronológiai történéseit és a tragikus végkifejlet: a szabadságharc leverésének és a megtorlás éveinek drámáját, a szerző az idősödő kor derűjével, megbotcsátó humanizmusával tekint vissza saját ifjúságára, melynek megélt történetét stációkra bontva meséli el.”

„Azokat a dolgokat kell másoknak írásban továbbhagyományozni, amelyek megegyeznek az igazsággal és a becsülettel, különben utódaink sem jól, sem rosszul nem emlékeznek majd tetteinkre.” (Bethlen János, I. Apafi Mihály fejedelem történetírója)

Baczur Magdolna, Ulm

<http://www.hungaronetvoice.eu>

HU-RA internet-rádió

az Ausztriai Magyar Egyesületek és Szervezetek
Központi Szövetségének rádióműsora

Műsorvezető, szerkesztő: Fetes Kata
hurra-office@aon.at

BUOD-INFO
a Németországi Magyar Szervezetek
Szövetségének kiadványa

Felelős szerkesztő: dr. Klement Kornél elnök
Szerkesztő: Baczur Magdolna elnökségi tag
Olvasószerkesztő: Bánrévi Magdolna, Ulm

www.buod.de